

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Meta Fuglsang.

(Ordfører)

Meta Fuglsang (SF):

Jeg bliver sommetider spurgt om, hvordan det er at tale inde på Folketingets talerstol, fordi det jo er landets talerstol, og jeg svarer, at det er rigtig godt, men nogle gange kan jeg undre mig over, hvad den fornemste talerstol bliver brugt til.

Her bliver den brugt til at udtrykke kritik af en af vores fornemste institutioner, nemlig ombudsmandsinstitutionen, som er noget vi kan være stolte af, og som er noget, vi er foregangsland på. Og så bliver den brugt til at kritisere en lovgivning, som sikrer, at den, der er ansat til at varetage den fornemme post, får en rimelig pensionsordning og bliver behandlet på nogle ordentlige vilkår. Det under mig meget.

Der snakkes om tagselvbord, men jeg tror, at det her mere ligner det, som regeringen og Dansk Folkeparti ofte kalder valgfrihed, nemlig at man skal have mulighed for at vælge, og at man som borger selvfølgelig skal have mulighed for at vælge det, som er bedst for en selv.

Så jeg synes, retorikken er skinger, når Dansk Folkeparti bringer det her op, og jeg synes, at vi, når vi skal snakke om, hvad der virker med tilbagevirkende kraft og om valgfrihed, så skal tage Dansk Folkeparti på ordet og notere, hvad deres holdninger til det her er og så huske det en anden gang.

Første næstformand (Svend Auken):

Så tror jeg, at vi er ved vejs ende. Er der flere, der ønsker at udtale sig?

Det synes ikke at være tilfældet, og så er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Der stemmes om ændringsforslag nr. 1 af et mindretal (DF), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

For stemte: 18 (DF), imod stemte: 86 (V, S, DF (ved en fejl), SF, KF, RV, EL, LA og Simon Emil Ammitzbøll (UFG)), hverken for eller imod stemte: 0.

Kl. 11:02

Ændringsforslaget er forkastet.

Kl. 11:03

Der er stillet forslag om, at lovforslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

17) 2. behandling af lovforslag nr. L 194:

Forslag til lov om ændring af lov om social pension og lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. (Forhøjelse af pensionstillæg m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg). (Fremsættelse 22.04.2009. 1. behandling 28.04.2009. Betænkning 14.05.2009).

Kl. 11:05

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er ikke tilfældet, så forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 11:04

Første næstformand (Svend Auken):

Så tror jeg, at vi er ved vejs ende. Er der flere, der ønsker at udtale sig?

Det synes ikke at være tilfældet, og så er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 11:04

Det næste punkt på dagsordenen er:

18) 2. behandling af lovforslag nr. L 165:

Forslag til lov om ændring af lov om sygedagpenge, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om aktiv socialpolitik og lov om integration af udlændinge i Danmark. (En styrket beskæftigelsesrettet indsats over for sygemeldte m.fl.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsættelse 12.03.2009. 1. behandling 03.04.2009. Betænkning 20.05.2009).

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Ønsker nogen at udtale sig? Hr. Thomas Adelskov.

Kl. 11:05

(Ordfører)

Thomas Adelskov (S):

Det her lovforslag, som nu andenbehandles, er et ret omfattende lovforslag, som vi også har givet en grundig behandling i Arbejdsmarkedsudvalget. Det har desværre ikke ændret på regeringens og Dansk Folkepartis og Liberal Alliances og også Det Radikale Venstres ønske om at gennemføre den her lovgivning. Der er en række hovedpunkter, som jeg synes er værd at fremhæve her ved andenbehandlingen.

Der har i forbindelse med behandlingen af det her lovforslag været en række debatter i Arbejdsmarkedsudvalget, og der har også været deputationer angående varighedsbegrænsningen på sygedagpenge. Vi havde bl.a. en deputation inde i Arbejdsmarkedsudvalget fra HK, som havde et medlem med inde, der hed Lena Tank, som kom og forklarede i Arbejdsmarkedsudvalget, at hun mistede sine sygedagpenge, på trods af at hun ikke var færdigbehandlet, og på trods af at både kommune, hendes fagforening og læger var klar over, at når hun på et tidspunkt var færdigbehandlet, ville hun blive visiteret til et fleksjob. Alligevel mistede hun sine sygedagpenge, og så er det jo i den slags situationer, hvis man har en ægtefælle, at man ikke kan få kontanthjælp.

Det fik partierne i Arbejdsmarkedsudvalget til at reagere og til at konstatere, at det her måtte der gøres noget ved. Hvid røg kom op på et tidspunkt, da Dansk Folkeparti erklærede, at nu havde de været hos beskæftigelsesministeren og fået gennemført et ændringsforslag, som ville betyde, at man nu tog højde for det her problem. Imidlertid må vi konstatere, efter at vi har fået forelagt det ændringsforslag fra Arbejdsmarkedsudvalget, hvor man laver en lillebitte udvidelse for en lille gruppe mennesker til at kunne få sygedagpenge i en lidt længere periode, at det ikke hjælper den store gruppe af sygemeldte, som hver eneste år mister deres sygedagpenge. Lige nøjagtig når det gælder det pågældende HK-medlem, som var i Arbejdsmarkedsudvalget og altså havde det her problem, bliver hun heller ikke hjulpet af det ændringsforslag.

HK og det pågældende medlem har skrevet til Arbejdsmarkedsudvalget, og der har også været et par avisartikler om det, og selv om der var stor glæde og stor eufori fra Dansk Folkepartis og regeringens side, da de stillede ændringsforslaget, bliver vi bare nødt til at konstatere, at der endnu en gang er tale om, at der er masser af snak, men det er tom snak, når det handler om at forsøge at hjælpe de sygemeldte.

Det ændringsforslag, som hedder ændringsforslag nr. 1, vil på ingen måde hjælpe de over 5.000 mennesker, der hvert eneste år mister deres sygedagpenge på grund af varighedsbegrænsningen. 5.000 mennesker, som ikke er færdigbehandlede, eller som ikke er raske nok til at kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet, eller om hvem man ikke kan sige, at de enten er så syge, at de varigt skal have førtidspension, eller at de vil kunne vende tilbage til arbejdsmarkedet måske i en fleksjobstilling. De vil fortsat være uden hjælp, og for manges vedkommende i en årrække, indtil man endelig kan afklare deres sygdomsforløb og tilbyde dem enten fleksjob eller førtidspension, eller de måske bliver så raske, at de kan vende tilbage. Det kan vi ikke være bekendt.

Jeg kan også konstatere, at ordførere fra stort set alle partier i Folketinget ved adskillige lejligheder har talt om, at det her problem burde rettes op. Men intet sker. Det her lovforslag hjælper heller ikke på nogen måde. Til gengæld kan vi konstatere med lovforslaget, at der nu gennemføres en model, der tvinger kommunerne til i høj grad at aktivere de sygemeldte; refusionsprocenterne ændres sådan, at hvis en kommune ikke har aktiveret en sygemeldt, får kommunen kun 35 pct. refusion. Så det betyder, at vi vil opleve langt flere tilfælde af det, vi har oplevet i løbet af det sidste halve år, nemlig en situation, hvor kommuner sender syge i aktivering, ikke fordi det giver mening for den enkelte sygemeldte, men fordi kommunen skal sikre sig en høj refusion, for ellers går det ud over den kommunale økonomi.

Det her lovforslag er på mange måder et fremskridt, i forhold til at kommunerne skal gøre noget mere for de sygemeldte, men når det handler om at behandle sygemeldte ordentligt, mangler det her lovforslag de helt afgørende elementer. Tværtimod er der lagt vægt på at jage, tværtimod er der lagt vægt på at piske kommunerne, og konsekvenserne af det her kan vi også læse i en lang række af de høringsvar og henvendelser, vi har fået i Arbejdsmarkedsud-

Kl. 11:06

valget. De vil være, at flere og flere syge mennesker bliver sendt ud i ligegyldig aktivering, som mest handler om kommunale refusioner og ikke handler om at hjælpe syge hurtigt til at blive raske og kunne komme tilbage til arbejdsmarkedet.

Alt i alt vil det være et forslag, som Socialdemokraterne ikke kan støtte. De små tekniske ændringer, som gennemføres i lovforslaget, støtter vi, fordi der er tale om små forbedringer, men lovforslaget som helhed vil ikke hjælpe de sygemeldte. Det vil tværtimod piske både dem og kommunerne til hovedløs aktivering.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Eigil Andersen.

Kl. 11:11

Kl. 11:11

(Ordfører)

Eigil Andersen (SF):

Jeg vil først sige, at jeg er fuldstændig enig med den socialdemokratiske ordfører i det, der blev sagt om Lena Tank. Det er simpelt hen politisk plat, når man på baggrund af en personsag foregiver, at den pågældende persons problem bliver løst, når det viser sig, at det gør det ikke.

Det er også politisk plat, når man giver det udseende af, at de fleste mennesker, som mister deres sygedagpenge, vil blive hjulpet af den her lille ændring, der sker. Det er et lille fremskridt, men sandheden er, at det kun drejer sig om, at det er 500 ud af 5.000, der bliver hjulpet af den her forbedring. Det vil altså sige, at der er 4.500, som hvert år mister deres sygedagpenge, som ikke vil blive hjulpet af den her ændring, desværre.

Lovforslagets alt for firkantede regler om aktivering af syge blev i begyndelsen af året kritiseret i store artikler i Kristeligt Dagblad. Det førte til, at den daværende beskæftigelsesminister, hr. Claus Hjort Frederiksen, mødtes med Kræftens Bekæmpelse. Ministeren bøjede sig en lille smule, idet han proklamerede, at sagsbehandlerne i jobcentrene nu skal sætte en sag på standby, hvis der er tale om en meget alvorlig sygdom, hvor det vil være upassende, at vedkommende kommer i aktivering eller i arbejde. Når en sag er sat på standby, bliver den syge fritaget for at møde til samtaler og fritaget for at skulle i arbejde eller i aktivering i en periode.

Det er som sagt, fordi det vil være forkert og meget stødende, hvis man midt i en stor livskrise, hårdt belastet af sygdom og måske få dage efter en stor kræftoperation, hvor man måske bagefter skal have kemo- eller strålebehandling,

får at vide, at man skal i aktivering. Man lider måske af smerter og står i en meget sårbar situation, og derfor er det rigtigt, at man skal kunne få sagen sat på standby.

Men nu kommer pointen: Det her lovforslag indebærer, at kommunerne bliver straffet for det her menneskelige hensyn. Det sker, ved at kommunen kun får refunderet 35 pct. fra staten af vedkommendes sygedagpenge, fordi den pågældende ikke er i aktivering. Men det er den pågældende jo netop ikke, fordi det ville forværre hans eller hendes helbred, alligevel vil kommunen i sådan en situation kun få 35 pct. i refusion af sygedagpengene fra staten. Hvis den syge derimod er i aktivering, er der en gevinst til kommunen, nemlig en refusion på 65 pct. af sygedagpengene fra staten.

Det vil altså sige, at de proklamationer, man kommer med, følger man ikke op i praksis. Det betyder, at det kun hjælper meget lidt, at kommunerne kan sætte en sag på standby, når man samtidig giver kommunerne et økonomisk smæk for at sætte en sag på standby. Det er i høj grad dobbeltmoral, og det er en falliterklæring for regeringen. Man lægger et økonomisk pres på kommunerne, så de ikke opfører sig menneskeligt. Kommunerne kan få flere penge i kassen ved ikke at tage hensyn til den syges situation.

Det er helt urimeligt, og derfor vil jeg anbefale at stemme for ændringsforslag nr. 2, som er stillet af Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten. Det vil betyde, at kommunerne stadig væk får en refusion på 65 pct. for sygedagpengemodtagere, hvis sag er sat på standby.

Man skal tænke på, at der her er tale om kommuner, som regeringen i forvejen har taget et økonomisk halsgreb på. Regeringen har pålagt dem, at deres budgetter skal stige mindre, end befolkningsudviklingen tilsiger. Regeringen bestemmer også, hvor stort et bloktilskud staten vil komme med til kommunerne. Man påstår ganske vist, at der er tale om frie forhandlinger en gang om året – de foregår for øjeblikket – men sandheden er jo, at det er forhandlinger, hvor staten bruger en rygende pistol. Den siger til kommunerne, at hvis de ikke indgår en frivillig aftale, gennemfører staten bare et lovindgreb med det borgerlige flertal, der er her i Folketinget.

Når det er sådan, at regeringen har taget dette økonomiske halsgreb på kommunerne, er det i forbindelse med det her lovforslag indlysende, at byrådene og de kommunale chefer vil instruere medarbejderne om, at de skal holde øjnene

skarpt rettet mod de her refusionsprocenter. Det er klart, at de kommunale medarbejdere vil blive pålagt at bruge et økonomisk forsigtighedsprincip, hvor man primært satser på at få den høje statsrefusion – også i de tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt et aktiveringsforløb vil føre til hurtigere helbredelse og tilbagevenden til jobbet.

I bedste fald vil kommunernes økonomiske forsigtighedsprincip i forbindelse med de forskellige refusionssatser medføre, at tusinder af syge vil blive presset ud i en aktivering, som er spild af folks tid og af skatteborgernes penge. I værste fald vil det gøre de syge endnu mere syge, end de er i forvejen, og de vil oven i købet blive truet med, at hvis de ikke deltager, vil de miste deres sygedagpenge. En sådan jagt på de syge ønsker vi ikke i SF at lægge stemmer til.

Kl. 11:16

Man kan så spørge, hvad regeringens forslag vil medføre. Der kan jeg give et konkret eksempel, som er fra i år, og det er foregået i forbindelse med de forsøg, som ministeren har sat i gang i 17 kommuner:

En mand i Jylland, i Randers, har været sygemeldt et stykke tid, og mistanken er, at han har kræft i lungerne. Lungekræft har desværre en meget stor dødelighed, og derfor blev han indlagt på sygehuset for at få taget en biopsi, en vævsprøve. Det førte til, at hans lunge klappede sammen, og da den anden lunge næsten ikke virkede i forvejen, manglede den stakkels mand virkelig luft. Han kunne næsten ikke trække vejret, og han lå og fik ilt, og der var en masse slanget ved hans sygeseng på sygehuset, så han næsten ikke kunne tale. I den situation ligger han i sin sygeseng på sygehuset og er ude i en stor personlig krise, fordi hans liv står på spil. Mens han ligger der, ringer jobcenteret pludselig og siger, at de vil høre, om han kan møde et par dage senere til en samtale om sin fremtid på arbejdsmarkedet.

Jeg kan fortælle, at manden fik et chok. Han anede ikke, at jobcenteret havde en opgave i den situation, og han måtte i øvrigt hele tiden gentage i telefonen, hvad han sagde, for medarbejderen i jobcenteret kunne ikke forstå det, fordi den stakkels syge patient jo næsten ikke kunne tale på grund af alle de her iltslanget.

Jeg mener, at det er umenneskeligt og forfærdeligt, at sådan noget kan ske, og det kan vi som samfund simpelt hen ikke være bekendt. Alligevel vil hundredvis – jeg tror i virkeligheden, det drejer sig om tusindvis – af syge desværre kom-

me ud for noget lignende. Jeg er sikker på, at flertallet af danskere vil vende sig imod den umenneskelighed, som regeringen står for. Folk tager simpelt hen afstand fra så kynisk en opførelse, og derfor bliver det her lovforslag også en af pindene til regeringens ligkiste, som vil betyde, at regeringen bliver væltet ved næste valg.

Jeg kan i øvrigt sige, at jobcentermedarbejderne i en del tilfælde slet ikke vil være klar over, at den alvorligt syges sag bør sættes på standby. Der er ikke etableret en informationsgang, som gør, at jobcentermedarbejderne altid ved, hvor alvorlig situationen er for den syge. Det viser svarene på spørgsmål 14 og 15, som vi har fået optrykt i betænkningen efter ønske fra os i SF.

Jeg er også skuffet over, at regeringen ikke har fulgt op på det, som blev nævnt på den høring, vi havde herinde i april måned, om sygefravær, hvor eksperterne tydeligt fortalte, at hvis det er lykkedes at komme tilbage på arbejdet, vil det ofte være sådan, at der kan ske et tilbagefald i løbet af omkring et halvt år, og at der burde sættes ind med en opfølging. I SF er vi ganske vist enige i, at det i en hel del tilfælde kan være godt med en tidlig kontakt og en tidlig indsats for at hjælpe den, der er længerevarende syg, tilbage til arbejdet, og det gælder især inden for ryglidelser og andre bevægeapparatsygdomme, hvor der er en videnskabelig dokumentation. Derimod må vi sige, at der ikke er nogen videnskabelig dokumentation, for så vidt angår alvorlige psykiske lidelser, herunder f.eks. de psykiske lidelser, som er udløst af dårligt psykisk arbejdsmiljø på arbejdspladsen – noget, der jo er i stærk stigning.

Der er lavet ganske forbilledlige forsøg, bl.a. KIA-projektet, med gode resultater. Det drejer sig om rundbordssamtaler med den syge, tillidsrepræsentanten, arbejdsgiveren, den praktiserende læge, eventuelt anden lægelig ekspertise og en kommunal sagsbehandler, hvor man prøver at overskue situationen som en helhed, herunder får koordineret de lægelige undersøgelser og behandlinger og får disse fremskyndet. Det er jo et stort problem med den ventetid, der kan være.

Sådanne rundbordssamtaler og høj kvalitet i arbejdet bliver på ingen måde sikret gennem det her lovforslag, og det skyldes bl.a., at arbejdsgiverne ikke vil forpligtes til noget ud over en sygesamtale senest i den fjerde uge. I den forbindelse er det aldeles urimeligt, at selv om den syge ønsker at få udarbejdet en arbejdsfstholdelsesplan, giver lovforslaget arbejdsgiveren ret

til at afslå ønsket. Det hører ingen steder hjemme, at man skal kunne være så uforpligtet som arbejdsgiver over for en syg medarbejder. I øvrigt er det en grundlæggende fejl ved lovforslaget, at selv om der er 50.000 mennesker i Danmark, der dagligt er syge på grund af dårligt arbejdsmiljø, så indeholder forslaget ingen initiativer, som forbedrer arbejdsmiljøet med hensyn til nedslidning, forebyggelse af ulykker eller forebyggelse af psykiske arbejdsskader.

Alt i alt vil vi anbefale at stemme for bl.a. ændringsforslag nr. 2, og til sin tid vil vi stemme imod hovedforslaget.

Kl. 11:21

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Clausen.

Kl. 11:21

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå, at hensigten med det her lovforslag er at reducere sygefraværet. Netop derfor er det jo også besynderligt, at det, der for alvor kunne reducere sygefraværet ved en indsats på arbejdspladserne, nemlig spørgsmål om arbejdsmiljø, er fraværende. I stedet for koncentrerer man indsatsen i forhold til dem, der er blevet syge. Man må jo nok sige, at hvis det for alvor var sådan, at man ønskede at bringe sygefraværet ned, handlede det vel ikke mindst om at forpligte arbejdsgiverne til at gøre en indsats for at skabe et bedre arbejdsmiljø. Det kunne for alvor være med til at løfte den opgave, der handler om at reducere sygefraværet.

Når det så er sagt – og det er jo det grundlæggende problem ved hele det her lovforslag – bliver vi selvfølgelig også nødt til at se på indholdet. Vi må så spørge i forhold til de problemer og de udfordringer, der er: I hvor stor udstrækning løser det her lovforslag dem så? En af de ting, vi gang på gang stilles over for, er den kendsgerning, at mennesker bliver frataget deres sygedagpenge, ikke fordi de er blevet raske – for så får de selvfølgelig ikke sygedagpenge mere – men mens de stadig er for syge til, at de kan passe et arbejde, mens de stadig er for syge til, at de kan få arbejdsløshedsdagpenge, kan de heller ikke få sygedagpenge. Derfor ryger de så på kontanthjælp, og som det også er nævnt her i dag, er kontanthjælpen i gentagne tilfælde jo lig med nul, fordi man enten har formue eller er gift med en person, som faktisk har en indkomst. Den indkomst behøver jo ikke at være ret stor, før det betyder, at man altså taber sit indtægtsgrundlag.

Vi kunne jo så forvente, at man gik ind og så på det. Det gik man ind og fik gjort noget effektivt ved, så alle mennesker, der er syge og i øvrigt lever op til alle de krav, man kan finde på at stille til syge mennesker, stadig væk kan få sygedagpenge. Men end ikke det er man i stand til at sikre med det her lovforslag.

Noget andet er så, at det naturligvis er rigtigt, at det er en god idé med en hurtig indsats over for syge, det vil i hvert fald ofte være en god idé. Det vil også være rigtig godt, hvis man i større udstrækning forpligtede arbejdsgiverne til at yde en indsats i forhold til de medarbejdere, der bliver syge; vel at mærke en indsats, der også forpligtede arbejdsgiverne og ikke kun forpligtede den syge lønmodtager.

Det, som er problemet her, er jo, at man åbenbart har taget en metode, som man synes er vældig god over for arbejdsløse, nemlig at når det kommer til stykket, så får det, at man kan sanktionere folk, en meget, meget central placering. Det handler altså om ligesom at sige til folk, at hvis ikke de deltager i ting, som i virkeligheden er åbenlys spild af tid – man siger, at de skal, fordi de skal være aktiveret – så kan de ikke få sygedagpenge.

Det kunne jo være rimeligt, hvis vi havde en sikkerhed for, at de krav, som blev stillet over for de syge, var nogle krav, som var relevante i forhold til, at de hurtigere kunne komme tilbage på arbejdsmarkedet. Man kunne jo så overlade til kommunerne at foretage det saglige valg uden at forsøge at udøve økonomisk pression i forhold til kommunerne. Men så har man jo i det her lovforslag skruet refusionssystemet så listigt sammen, at man er sikker på, at kommuner, som når frem til, at her er et menneske, der er sygt på en sådan måde, at aktivering ikke tjener noget fornuftigt formål, straffes økonomisk. Det handler jo om at motivere kommunerne til altid, hvor det er relevant, og hvor det ikke er åbenlyst irrelevant – og måske også nogle gange hvor det er irrelevant – at vælge aktiveringsvejen. Man sikrer sig så med det her lovforslag, at kommunerne konsekvent er indstillet på det.

Altså, vi er igen endt i en situation, hvor man mener, at sygdom hos mennesker i sidste instans bedst bekæmpes, ved at vi har midler til at forfølge de syge, præcis som man i årevis har ment, at arbejdsløshed bedst bekæmpes, ved at man har midler til at forfølge arbejdsløse.

Det er efter Enhedslistens opfattelse grundlæggende forkert. Vi har den opfattelse, at syge mennesker har en stor interesse i at blive raske.

Hvis de får det rigtige tilbud, hvis arbejdsgiverne får de rigtige forpligtelser, vil man have en mulighed for at nedbringe sygefraværet, og man vil kunne sikre, at folk hurtigere kommer tilbage på arbejdsmarkedet. Vi tror ikke, at meningsløs aktivering, ved at man presser kommunerne økonomisk, og meningsløs aktivering, ved at man har urimelige sanktionsmuligheder over for syge mennesker, er den rigtige vej at gå. Derfor kan vi ikke støtte det her forslag.

Kl. 11:26

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 11:26

(Ordfører)

Bjarne Laustsen (S):

Vi har jo fået en ny beskæftigelsesminister, som nu har fungeret et par måneder. Den tidligere minister ville ikke lave lovgivning, han styrede sådan efter sine egne regler og sagde, at man kan gøre en hel masse ting uden at ændre lovgivningen, og det har indtil nu kostet statskassen 0,5 mia. kr. Man glemte bl.a. et lille ord, der hedder efterløn, og det kom til at koste samfundet rigtig mange penge.

En af de første ting, som jeg spurgte den nye beskæftigelsesminister om – og det er det, der er det interessante at få at vide – var, om man var parat til i stedet for det regime, der har været hidtil, at lægge sagerne frem i Folketingssalen, så vi kunne behandle dem, og så ministeren havde et mandat til at lave de ting, man gerne ville lave. Uanset om vi er enige om det eller ej, er det jo en fair måde at lave politik på.

Det lovforslag, vi behandler her i dag, L 165, handler om det sygedagpengeforsøg, der har været omtalt så meget. Det handler om nogle mennesker, der dårligt nok ved, at de i dag er blevet udtrykket til at være med i et forsøg, som ministeren havde sat i gang, og hvor lovgrundlaget ikke var i orden. Så satte man kammeradvokaten til at undersøge, om forholdene var i orden, men man havde jo ikke spurgt kammeradvokaten om de rigtige ting, og derfor var det heller ikke de rigtige ting, kammeradvokaten svarede på, selv om Venstres ordfører, hr. Jens Vibjerg, sagde, at kammeradvokaten havde udtalt sig positivt om alle forhold. Det havde kammeradvokaten aldeles ikke.

Noget af det, vi beskæftigede os med under et samråd, var, at hvis man laver det her – og det kan man selvfølgelig godt gøre – er der altså ikke noget lovgrundlag for det. Man bruger en eksisterende lovgivning og hænger det op på

den og siger, at så er det o.k. Det, der er interessant, er, hvad formålet er med det her forsøg. Det spurgte vi om mange gange, for det, der er kritisk her, er, at hvis der er nogle mennesker, der deltager i et forsøg, hvor lovgrundlaget er tvivlsomt, og de mister deres dagpenge, så er det jo livstruende. Det er jo liv, ære og velfærd, det handler om, så det er noget af det værste, man kan gøre. Derfor var det mere fair, at der var et ordentligt grundlag at lave det her på. Det er der altså ikke. Det er bare en forsøgslov, man har trukket ned over hovedet på kommunerne og sagt, at det kan de gå i gang med.

Men hvad er formålet med det? Det er vi rigtig mange der under samrådet har forsøgt at få at vide af beskæftigelsesministeren. Hvad er formålet med at tage nogle mennesker ud, hvis retssikkerheden er den samme? Jeg har spurgt: Er der nogle mennesker her, der mister deres sygedagpengere, fordi de deltager i det her forsøg? Nej, bliver der svaret, der er ikke flere, end der ellers ville være. Men hvad står der så tilbage? Hvad er formålet med loven? Kunne vi ikke få den nye beskæftigelsesminister, der har arvet den her møgsag fra den tidligere beskæftigelsesminister, op og forklare, hvad formålet er med den her forsøgslov? Det er et meget, meget interessant spørgsmål.

Jeg synes også, det er interessant, om den nye beskæftigelsesminister vil love, at når man vil regere i dette land, gør man det på baggrund af lovgivning og ikke på baggrund af bekendtgørelser. En del af lovgivningsarbejdet er da, at der er orden i sagerne, og jeg synes, at ministeren skylder at forklare Folketinget, at der er orden i sagerne.

Jeg kan jo ikke vide, om ministeren vil svare her i dag, jeg kan kun håbe det og henstille til, at ministeren gør det, for jeg synes, det er for dårligt, at borgerne ikke ved, hvad det er, de er oppe imod, og hvad det er for nogle krav, man giver kommunerne, og det synes jeg der er behov for at vi får at vide nu her i dag. Der er også stillet ændringsforslag om disse ting. De andre ting om, at man har lovet, at der ikke er nogen syge, der mister deres sygedagpenge, så længe de fortsat er syge, og at det her ændringsforslag kun hjælper 500 mennesker, men at der er 5.000 mennesker om året, der mister deres sygedagpenge, kan man simpelt hen ikke være bekendt i et velfærdssamfund.

Men der er mange centrale punkter, og jeg håber, at beskæftigelsesministeren vil svare på det her i dag.

Kl. 11:30

Første næstformand (Svend Auken):

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 11:30

Afstemning**Første næstformand** (Svend Auken):

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1 tiltrådt af udvalget?

Det er vedtaget.

Der stemmes om ændringsforslag nr. 2 af et mindretal (S, SF og EL), og afstemningen starter. Afstemningen slutter.

For stemte: 43 (S, SF og EL), imod stemte: 60 (V, DF, KF, RV, LA og Simon Emil Ammitzbøll (UFG)), hverken for eller imod stemte: 0.

Ændringsforslaget er forkastet.

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 3 og 4 tiltrådt af udvalget?

De er vedtaget.

Jeg foreslår, at forslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 11:31

Forhandling**Første næstformand** (Svend Auken):

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Kl. 11:31

Afstemning**Første næstformand** (Svend Auken):

Ønskes afstemning om ændringsforslagene nr. 1-3, tiltrådt af udvalget?

De er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

20) 2. behandling af lovforslag nr. L 183:

Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., lov om aktiv socialpolitik og lov om integration af udlændinge i Danmark. (Afbureaukratisering af reglerne om aktive- ring af unge, sanktionsreglerne for kontant- og starthjælpsmodtagere og målretning af aktive- ringsindsatsen m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Inger Støjberg).

(Fremsættelse 31.03.2009. 1. behandling 22.04.2009. Betænkning 20.05.2009).

Kl. 11:31

Forhandling**Første næstformand** (Svend Auken):

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 11:32

Afstemning**Første næstformand** (Svend Auken):

Ønskes afstemning om ændringsforslagene nr. 1-6, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af SF)?

De er vedtaget.

Der er stillet forslag om, at lovforslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling, og hvis ingen gør